

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Moralitate, Natvra, Et Effectibvs Actvvm
Svpernatvralivm In Genere Et Fide, Spe, Ac Charitate,
Speciatim**

Coninck, Gilles de

Antverpiae, 1623

Dvb. XII. Vtrùm spes maneat in peccatoribus, hæreticis aut damnatis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79645)

143
Suarez.
Vasquez.

CONCLVS. II. Actus quo Christus sperauit gloriam sui corporis, potest dici vera spes theologica. Ita Suarez & Vasquez supra. Sequitur ex dictis nu. 124. vbi ostendi tam Christum, quam animas beatas desiderare beatitudinem corporis tamquam quoddam medium fruendi aliquo modo perfectius Deo, & consequenter eodem actu implicite desiderant eo modo perfectius Deo frui: arque ita ille actus habet Deum pro suo ultimo obiecto, sicut electio medij habet pro ultimo suo obiecto bonitatem finis intenti: sicut igitur medium & finis eadem virtute amantur, ita beatitudo animæ & corporis, quatenus per hanc illa aliquo modo perficitur, eadem etiam virtute amantur.

Dixi, id posse ita dici; quia si quis vellet contendere illum solum actum proprie dici theologicum, qui Deum habet pro immediato suo obiecto, explicitè & directe in ipsum tendendo, etsi hoc nequeat clarè probari, tamen non posset etiam omnino clarè refutari; & tota res erit quæstio de nomine.

144

Ad primum argumentum positum nu. 140. nego consequentiam: quia vt Deus sit obiectum spei, non debet omni ratione esse absens speranti; sed sufficit quod sit absens sub ea ratione, qua speratur; erat autem Christo tunc absens quatenus possibilis suo modo possideri per beatitudinem corporis, iuxta dicta supra.

Ad secundum, nego assumptum: nam, vt patet ex dictis, beatitudo corporis erat Christo vere acquisitu difficilis. Adde, falsum etiam sumi, scilicet eam naturaliter manare ex beatitudine animæ; alioqui debuisset violentè à Deo tanto tempore in Christo vsq; ad eius passionem impediri, ne ita emanaret. Sed hæc alio spectant.

Ad tertium, neganda est maior, vt patet ex dictis supra n. 90.

145
Suarez.

CONCLVS. III. Christus etiam habuit verum habitum spei. Ita Suarez supra, & sequitur ex dictis; nam, vt ostendi dub. 9. concl. 2. hic habitus manet in Beatis, & hi per eum eliciunt gaudium beatificum, quo gaudent de beatitudine sua, quatenus ipsis bona est. Et quamuis in alijs Beatis ob dicta ibidem conclus. 3. ille habitus non habeat amplius rationem spei, tamen in Christo videtur eam ante passionem adhuc habuisse, quia per eam adhuc verum actum spei elicit, vt iam ostendi.

146

D. Thom.

CONCLVSIO IV. Animæ in Purgatorio eliciunt veros actus spei theologice circa suam beatitudinem. Ita D. Th. 2. 2. q. 18. a. 3. in fine corporis; & videtur communis. Et ratio est clara, quia cum beatitudo ijs adhuc sit absens, & acquirenda per passionem ignis Purgatorij, ac grauissimos cruciatus, respectu earum habet rationem boni absentis & ardui, & consequenter potest ab ijs proprie sperari.

Quod etiam habeant habitum spei, satis patet ex dictis: nam cum hic habitus maneat in

Beatis, nulla est ratio cur non sit in existentibus in Purgatorio.

D V B I V M XII.

Verum spes maneat in peccatoribus, hæreticis aut damnatis?

CONCLVS. I. Certum est habitum spei non Camitti quouis peccato mortali, atque ita eum posse manere in peccatoribus sine caritate. Probatum Primò, quia est communis Theologorum. Secundò, quia aperte colligitur ex Trident. sess. 6. c. 7. vbi docet fidem & spem non vnire nos perfecte Christo nisi accesserit caritas: vbi aperte supponit illos habitus posse esse sine caritate. Et quod loquatur de habitu spei, ostendi disp. 6. dub. 1. vbi etiam dub. 4. ostendi habitum spei adultis sæpè infundi ante caritatem, quod non fieret si ille sine hac esse non posset.

CONCLVSIO II. Habitus spei non manet in hæreticis. Est etiam certa & communis. Probatum, quia, vt ostendi disp. 14. dub. 7. & expressè habetur in Trident. sess. 6. c. 8. fides est initium, fundamentum, ac radix nostræ salutis, siue totius nostri status supernaturalis. Quare sicut sublato fundamento totum ædificium necessariò corruit; ita sublata fide (nisi aliud fundamentum, scilicet visio beatifica, ei succedat) totus noster status supernaturalis, constans habitibus infusus necessariò perit.

Quamuis autem hæc dependentia spei & caritatis à fide, sit earum naturæ ac statui nostro supernaturali valde conueniens; tamen ex natura rei non est necessaria, & si Deus vellet caritas & spes possent sine fide in hæreticis conseruari: quia nulla potest adferri probabilis ratio, cur inter eas virtutes sit ea naturalis dependentia; præsertim cum, vt ostendi dub. 7. si Deus cum habente solam cognitionem naturalem rerum fidei singulariter concurreret, hic posset actum spei & caritatis supernaturalem elicere. Quare, quod spes pereat pereunte fide, solum fit, quia Deus ei subtrahit suum concursum.

CONCLVS. III. Omnes damnati carent habitu spei. Patet, quia, vt ostendi disp. 17. dub. 2. damnati carent omnino fide supernaturali: ergo etiam spe, quæ, vt iam ostendi, illam supponit. Secundò, quia damnati sciunt sibi salutem esse omnino impossibilem, atque ita nequeunt vllum actum spei theologice elicere, multò minus possunt de sua beatitudine gaudere prout faciunt Beati; quare habitus spei in ijs esset omnino frustra, ideoque ijs aufertur. Nec refert quod possint desiderare esse beati: quia cum hoc desiderium sit omnino inefficax, & solùm quædam velleitas, non pertinet ad aliquam virtutem, vt ad id opus sit aut cõueniat in damnatis manere habitum spei, præsertim cum tantum Dei donum ac animæ ornamentum eorum statui sit inconueniens.